

Bauxitkutatások hazánkban

dr. Barnabás Kálmán

(1 táblázattal)

A bauxit hazánk legjelentősebb ásványi nyersanyagainak egyike, természetes tehát, hogy kutatása, tudományos és földtan-gazdasági megismerése a magyar földtan egyik régi, fontos feladata volt, és az jelenleg is. A bauxit jelentősége kitűnik abból, hogy ásványi nyersanyagbázisát képezi annak a magyar alumíniumiparnak, amely méreteinél fogva nemcsak kontinensünkön, hanem világviszonylatban is számottevő gazdasági tényező, és amely műszaki-gazdasági színvonalával méltó elismerést és megbecsülést vívott ki magának.

A magyarországi bauxit kutatásának és vizsgálatának ügye már évtizedekkel ezelőtt felkeltette az érdekelt szakemberek, a földtani tudományos intézmények és az ipar érdeklődését, aminek eredménye az a nagyarányú bauxitkutató és vizsgáló munka, amely a két világháború közötti időszakba kezdődött és bontakozott ki, és amely a második világháború után erősödött meg, és vált országosan szervezett, átfogó és céltudatos tevékenységgé.

Ebben a munkában a Magyarhoni Földtani Társulat is jelentős részt vállalt és végzett azáltal, hogy szakülésein helyet adott a bauxittárgyú tudományos tanulmányok bemutatásának, több bauxitvontakozású földtani vándorgyűlést vezetett, olyan vidéki területi osztályt szervezett, amely tevékenységének fő feladata a bauxitra vonatkozó földtani ismeretek gyarapítása és terjesztése, továbbá, hogy lehetőséget nyújtott szakfolyóiratában, a Földtani Közleményben az előadások, tanulmányok publikálására. Ennek következménye, hogy a bauxitra vonatkozó hazai tanulmányok számottevő része a Magyarhoni Földtani Társulat révén vált ismertté.

Hazánkban a bauxit felfedezése annak az élénk földtani kutató munkának az eredménye, amely az első világháború utáni években új ásványi nyersanyagtelepek felderítésére irányult. Abban az időben ugyanis új ásványkészletek feltárása az ipar számára különösen sürgős és szükséges volt, mert az ipar a háború követő területi változások következtében számos addigi ásványi nyersanyagforrását elvesztette. A kutatómunka sokirányú volt, és abban nemcsak szakintézmények, hanem magánvállalatok, alkalmi társulások és önálló kutatók is részt vettek.

A kutatások eredményeként 1920-ban két helyen fedeztek fel bauxitot: a Déli-Bakony északnyugati peremén, Halimba közelében, valamint a Vértes dél-keleti részén Gánt mellett. A halimbai kutatások, bár évekig folytatódtak, akkor még nem jártak érdemleges eredménnyel, mert a kimutatott készleteket részint mennyiségi, részint minőségi okokból nem tartották gazdaságos művelésre érdemesnek, vagy legalábbis olyan értékűnek, amely a gánti bauxittal mind földtani települési körülményeinél, mind mennyiségénél és minőségénél fogva felvehetné volna a versenyt. A felfedezést követő gánti kutatások ugyanis

igen eredményesek voltak, mert nagy területen jelentős vastagságban igen jó minőségűnek állapították meg a telepet, amelyet már az ipar is kiaknázásra alkalmasnak ítélt. A bányanyitáshoz szükséges földtani kutatások és tervező munkálatok gyorsan elkészültek, és 1926-ban a gánti bauxitbánya, hazánkban elsőként, megkezdte működését. Ez a külfejtéses bánya már a következő évben 250 000 t igen jó minőségű bauxitot termelt, majd változó mennyiségű évi termelés után 1937-ben hozama meghaladta a félmillió tonnát, s a háború alatti konjunktúrással éveken megközelítette az 1 milliót.

Közben a bauxitkutatások az ország egyéb részein is megkezdődtek, és több helyen eredménnyel jártak. Már a 20-as évek folyamán kimutatták a bauxitot a Bakony térségében Isztimér, Eplény, Alsóperre, Dudar és Fenyőfő vidékén, a Gerecse térségében Bicske és Nagygyeháza környékén, továbbá a Buda–Pilis-hegység területén. A kutatások a 30-as években is folytatódtak, s azok eredménye a sümegi, a nézsai és a nagyharsányi bauxitelfordulások felderítése és megvizsgálása. 1940-ben a Bakony keleti részén az iszkaszentgyörgyi bauxittelepet találták meg, s ezáltal tulajdonképpen ismertté váltak azok a területek, amelyek ma is a legjelentősebbek közé tartoznak.

A háborús évek elején megnövekedett az érdeklődés a bauxit iránt, ami növelte a kedvet új bányák nyitására. Ehhez lehetőséget nyújtott az a körülmény, hogy a megelőző földtani kutatások már sok adatot szolgáltatottak arra nézve, hogy hol lehetséges és érdemes bauxitbányászkozást folytatni. Egymás után kezdték meg működésüket új, bár kis termelőképességű bányák: 1938-ban Nyirádon és Nagyharsányban, 1940-ben Sümegen és Alsóperén, 1941-ben Iszkaszentgyörgyön, 1942-ben Szócön, Nyirád-Nagytárkány-pusztán, Eplényben és Nézsán, 1943-ban pedig Óbarok-Vázsony-pusztán. A bányák egy része rövid életű volt, és a háború végén befejezte működését. 1945-ben már csak a gánti, iszkaszentgyörgyi, szóci és nyirádi termelt.

A háború befejezése fordulópontra fordította a magyar bauxitkutatás történetében. A társadalmi és gazdasági átalakulásnak megfelelően új szemlélet jelentkezett és érvényesült a kutatási célkitűzésben, tervezésben és végrehajtásban. 1950-től kezdve a kutatás új módszerekkel, új szervezeti formában folytatódott, ami döntően éreztette hatását mind a munka méreteire, mind dinamizmusára és gazdaságföldtani eredményeire nézve.

A felszabadulás előtti bauxitkutatások széles területen mozogtak ugyan, és azokban sok szakember vett részt, de a munka végrehajtása számos kis, egymástól független egységben történt, s azok között együttműködés és közös, egységes, módszeres irányítás nem alakulhatott és nem is alakult ki. A munkát legfolyamatosabban és leghatékányabban a Magyar Állami Földtani Intézet és néhány iparvállalat végezte. Időnként több önálló kutató és alkalmi vállalkozás is tevékenykedett, egymástól elszigetelten. A különböző kutatási területeken kifejtett munka egyedileg kisméretű volt, szerény műszaki felkészültséggel és költséggel, ami nem tette lehetővé nagyobb előfordulások beható megvizsgálását és értékelését. Így azután annak ellenére, hogy a kutatások több mint két évtizeden át tartottak, és számos előfordulást mutattak ki, a második világháború végén a ténylegesen nagyméretű bauxitelfordulások közül érdemlegesen megkutatottnak és megismertnek csak a gánti volt mondható. Ennek következtében az ország területén kimutatott előfordulások értékészleteit hitelt érdemlő pontossággal sem mennyiségi, sem minőségi vonatkozásban nem lehetett felmérni, de nem lehetett felmérni a további kutatásoktól várható készleteredményeket sem. Abban az időben nem álltak rendelkezésre

zésre sem a felméréshez szükséges rendszeres, egységes és összehasonlítható kutatási adatok, sem pedig a korszerű kiértékelési módszerek. Ahhoz tehát, hogy a bauxitvagyon valós népgazdasági jelentősége és értéke megállapítható legyen, új bauxitkutatás szervezése és megkezdése volt szükséges, a feladatnak megfelelő méretben, felkészültséggel és módszeres végrehajtással.

A régi bauxitkutatásokról és kutatókról mégis elismerően kell szólnunk. Sok előfordulást találtak meg, vizsgálták a bauxit ásványos, vegyi és technológiai tulajdonságait, és alapvető megállapításokat tettek a telepek rétegtani helyzetére és genetikájára vonatkozóan. Munkájuk nyomán lényegében ismertté vált, hogy a bauxitot milyen területeken és milyen rétegtani helyzetben kell keresni. Ennek következménye, hogy megállapításaik számos vonatkozásban kiindulási alapul szolgálhattak az új kutatások tervezéséhez és végrehajtásához. A további munkálatok jelentős tudományos és gazdaságföldtani eredményeihez tehát számottevő mértékben az ő működésük is segített.

Az új bauxitkutatás 1950-ben a Magyar Szovjet Bauxit-Alumínium RT. (MASZOBAL) keretében szerveződött meg. A vállalat az ország egész területére kiterjedő kutatási jogánál fogva az országos bauxitvagyon és a hasznosítás felmérése érdekében Bauxitkutató Expedíció néven önálló üzemet létesített, amelynek feladata az ismert előfordulások részletes és korszerű megvizsgálása, továbbá új előfordulások felderítése volt. A munka végrehajtásához a Magyar Állami Földtani Intézet számos geológus és technikus szakemberét bocsátotta néhány éven keresztül a vállalat rendelkezésére, de a vállalat saját állományába tartozó szakembereket is alkalmazott. A kutatáshoz 1950—55 között nagy segítséget nyújtott több szovjet szakember, akik részint a MASZOBAL, részint a Nehézipari Minisztérium megbízásából vettek részt a munkában.

A kutató munka kezdettől fogva komplex jellegű volt, ami annyit jelentett, hogy magában foglalta a végrehajtáshoz szükséges szinte összes műveletet — földtani térképezést, kutatóakna- és fúrásmélyítést, laboratóriumi anyagvizsgálatokat, gazdaságföldtani kiértékelést és szükség szerint geofizikai méréseket —, továbbá, hogy kiterjedt a bauxitterületeken előforduló egyéb ásványi anyagok megvizsgálására is. Különös gonddal történt a kutatás folyamán nyert adatok dokumentációja, hogy azok alapján részletes érckészletfelmérés és értékelés legyen készíthető az ipari hasznosítás érdekében. A kutatás azonkívül kiterjedt a bauxit tudományos megvizsgálására és megismerésére földtani-teleptani, genetikai, ásványközettani és kémiai-technológiai vonatkozásban.

A munkát kezdetben kb. 1½ évi időtartamra tervezték, de a nyert adatok és eredmények alapján érdemesnek és szükségesnek bizonyult a kutatás folytatása. A Bauxitkutató Expedíció 1954 végén önálló Bauxitkutató Vállalattá alakult, és ilyen néven működik jelenleg is a Magyar Alumíniumipari Tröszt szervezetén belül.

Hazánkban tehát a gyakorlati bauxitkutatást 1950 óta önálló üzem, illetve vállalat végzi az ország egész területére kiterjedően az alumíniumipar költségére. Természetesen tudományos bauxitvizsgálatokkal ezenkívül foglalkozott számos más kutató is különböző intézmények keretében.

A magyar alumíniumipar érdekében indított bauxitkutató munka folyamatosan tart napjainkig, és abban a részfeladatok rangsorolását, méreteit és eredményességét illetően bizonyos szakaszosság állapítható meg.

1950—53 között, vagyis az első szakaszban történt a munka megszervezése, beindítása, és a kutatási módszerek kialakítása. Ezt a munkát a hazai szilárd ásványkutatás fontos lépésének és teljesítményének kell tekintenünk, mert

első kísérlet volt egy megnevezett szilárd ásványi nyersanyag kutatására olyan önálló üzemet, illetve vállalatot létesíteni, amely saját eszközeivel, eleinte részint kölcsönzött, később teljesen saját személyzettel az ország területén végez komplex földtani kutatást, specializált kutatási módszerekkel, megszabott és egységes anyagvizsgálati és kiértékelő előírások szerint. Az adatok dokumentálása rendszeresen, a nyersanyag minőségi meghatározása minőségi kondíciók, mennyiségi megállapítása és nyilvántartásba vétele pedig részletes előírások szerint magasabb szintű ellenőrzés mellett történt. A bauxitkutatás hazánkban elsőként vezette be szovjet mintára a megkutatottság és a kutatási megbízhatóság mértékét jelző kategória minősítést. Ez az eljárás tette lehetővé, hogy a különböző bauxitkészletek ipari-gazdasági értéke és hasznosíthatósága súlyozottan volt megállapítható, és egyben meghatározhatóvá vált a szükséges további kutatóvizsgáló munkálatok milyensége és mérete. Kialakult a kutatási folyamat ésszerű és természetes szakaszoltsága a felderítő, előzetes és részletes kutatási fázis gyakorlatának bevezetésével. Kötelezővé vált az egyes területek egyes kutatási fázisának befejezése után kiértékelő, ún. záró-jelentés készítése, amelynek tartalmaznia kellett mindazt az adatot, értékelést és minősítést, ami szükséges a további kutató munka meghatározásához, illetve az ipari hasznosíthatóság eldöntéséhez és a bányatervezéshez.

A kutatás ezekben az években nagy területen mozgott a Bakony-, Vértes-, Gerecse- és a Buda—Pilisi-hegység térségében, de kiterjedt a Duna-balsparti hegyrögök és a Villányi-hegység területére is. Megkezdődött a halimbai, nyírádi és iszkaszentgyörgyi bauxittelepek rendszeres újravizsgálása, helyenként részletes kutatási jelleggel. A munkálatok jelentős eredménye a viszonylag nagyarányú részletes földtani újratérképezés, amely még ma is alapul szolgál a kutatás-irányításhoz. Jelentős eredmény továbbá az országos bauxitkészlet-nyilvántartás elkészítése, valamint az évi ércvagyonmérleg gyakorlatának bevezetése, ami lehetővé tette a bauxitvagyonnal való gazdálkodás céltudatos, átfogó, országos szintű irányítását és ellenőrzését.

A munkálatok második szakaszában, 1954—59 között, főként a halimbai és a nyírádi területek részletes kutatása volt a feladat, leendő bányaeépítkezések előkészítése érdekében. Az újabb kutatások ugyanis a halimbai bauxitot, elsősorban mennyisége miatt, kiaknázásra feltétlenül érdemesnek mutatták, úgyhogy ott a bányanyitás 1953-ban meg is kezdődött. Az erőteljes nyírádi kutatást a nagy területi kiterjedés és a különösen jó ércminőség indokolta. A párhuzamosan, de más területeken folyó felderítő kutatás jelentős eredménye: bauxittelep kimutatása Fenyőfő—Bakonyszentlászló és Kislőd környékén.

Ebben az időben az átfogó kutatás és az ércvagyonkiértékelés eredményeképpen a bauxitbányászat és az alumíniumipar szempontjából már néhány olyan megállapítás volt tehető, amelyek alapvetően szabták meg a bauxitkutatás további feladatait és irányát. Ilyen megállapítások voltak: 1. A kifejtésre alkalmas telepek száma csekély, az azokra irányuló további kutatások lehetőségére nagyon korlátozott. 2. Jelentősebb eredményeket csak a nagyobb mélységben fekvő, mélyműveléssel kiaknázható telepek kutatásától lehet várni, ami nagyobb méretű fűrészi kutatást igényel. 3. A nagyobb mélységű telepek túlnyomó része a karsztvízszint alatt fekszik, bányászat esetén művelésük igen vízveszélyes, a bányászati vízvédelem érdekében tehát beható vízföldtani vizsgálatokat kell végezni. 4. A különböző telepek érce mind ásványos, mind timföldtechnológiai szempontból igen különböző, az ércfajták

leendő hasznosítása érdekében szükséges tehát azok rendszeres ásványtani, vegyi és technológiai vizsgálata.

A megállapítások hatására a Bauxitkutató Vállalat megkezdte fúrógép-állományának korszerűsítését és növelését, hogy nagyobb fúrási kapacitással rendelkezék; vízföldtani kutatócsoportot szervezett, és megkezdte azon bauxitterületek részletes vízföldtani kutatását, amelyeken a telepek részben vagy egészben a karsztvízszint alatt fekszenek; a Fémipari Kutató Intézetben országos bauxitkataszteri munkálatok néven megszervezték és megkezdtek a különböző ércfajták egységes és rendszeres ásványtani, vegyi és technológiai vizsgálatát.

A hazai bauxitkutatás a harmadik szakaszban, 1960–68 között, érte el legnagyobb terjedelmét. Ez a szakasz egybe esik a magyar alumíniumipar általános távlati fejlesztési tervének kialakításával és a végrehajtás beindításával. Az iparfejlesztés méreteinek meghatározásánál jelentős tényező volt a kimutatott és még várható bauxitvagyon, vagyis a nyersanyagbázis felmérése, ami következképp meg is szabta a bauxitkutatás további feladatait és méreteit. 1962-ben megkötötték a Magyar-Szovjet Timföld-Alumínium Egyezményt, s ez a hazai timföldgyártás nagyarányú növelését tette szükségessé. A timföldgyártás növekvő bauxitigényének kielégítésére megkezdődött a bauxitbányászat fejlesztése, amihez a szükséges földtani adatokat a bauxitkutatásnak kellett szolgáltatnia.

Ennek a feladatnak érdekében a Bauxitkutató Vállalat az ipar segítségével nagymértékben növelte teljesítőképességét. Új központi irodát, laboratóriumokat, javítóműhelyt létesített, fúrógépeket és szállítási eszközöket vásárolt, s berendezkedett aknafúrásra. A vállalat fúrási tevékenysége rohamosan nagyobboldott, úgyhogy 1963-ban elérte a maximális 103 000 fm évi teljesítményt. Ez több mint 700 db, átlagosan 136 m mélységű fúrás lemélyítését tette lehetővé. Ezekben az években a fúrások nagyobb része részletes kutatási jellegű volt a halimbai, nyírádi, iszkaszentgyörgyi, valamint a nemrég kimutatott fenyőfői—bakonyszentlászlói bauxitterületen azzal a rendeltetéssel, hogy földtani-teleptani adatokat szolgáltatassanak a bányatervezéshez.

A fúrási tevékenységgel párhuzamosan erőteljes vízföldtani kutatások történtek a nyírádi, halimbai és iszkaszentgyörgyi területen, vagyis azoknak a telepeknek a térségében, amelyek további bányanyitás szempontjából ércvagyonuknál fogva elsősorban jöhettek számításba. A fokozott kutató, bányatervező és építő tevékenység eredményeként új bauxitbányák kezdtek meg működésüket a nyírádi, halimbai, kislódi és iszkaszentgyörgyi területen. Közben a gánti bánya termelése az ércminőség fokozatos romlása miatt állandóan csökkent, majd ideiglenesen abba is maradt.

A bauxitbányák tervezésénél és művelésénél kialakult a szervezett bányászati vízvédelem. A bauxitbányászat hazánkban elsőként kidolgozta és megvalósította az aktív vízvédelmet, ami annyit jelent, hogy a különösen karsztvízveszélyes bauxittelepeken a víztároló triász mészkő- és dolomitösszletek erőteljes megcsapolásával regionálisan süllyesztik a karsztvízszintet oly mértékben, hogy a mindenkori bányaműveletek a helyi tényleges vízszint fölé kerüljenek.

Ilyen aktív vízvédelem valósult meg a nyírádi és az iszkaszentgyörgyi bányákban, és tette lehetővé a száraz, vízveszélytől mentes művelést. A halimbai területen a fekvő mészkő és dolomit tömítettsége miatt, a kislódi pedig a telepek a karsztvízszint felett való helyzete miatt nincs szükség aktív vízvédelemre.

Közben folytatódott a különböző bauxitfajták rendszeres laboratóriumi vizsgálata a bauxitkataszteri munkálatok keretén belül. Jelentős eredménye ennek a tevékenységnek, hogy a kataszteri adatok alapján a bauxitkészletek ipari-gazdasági értéke timföldtechnológiai szempontból is mérlelgehető.

A kutatási feladat, amelynek megvalósítására 1960 táján az erőteljes fejlesztés megkezdődött, az évek során lényegében teljesült, s a bauxitbányászat érckészletekkel való ellátottsága hosszú távlatban is biztosított lett. Nem volt tehát szükség oly nagyarányú kutatófűrési tevékenységre, mint az 1960–68 közötti években. Ennek megfelelően 1969-ben a fűrési terjedelem lényegesen csökkent, és a legutóbbi évig 50–60 000 fm között mozgott. De még ez a fimeret is lehetővé tette évi 500–700 fűrés leemlyítését 70–100 m átlagos mélységgel.

A jelenleg is tartó negyedik kutatási szakaszt a költségeket fedező ipar szempontjából úgy jellemezhetjük, hogy feladata annak biztosítása, hogy az érckészletellátottság kielégítő szintje egyelőre állandó maradjon. A kutatás jellegét, helyét és méretét tehát úgy kell megválasztani, hogy a kutatással kimutatott új készletek mennyisége lehetőleg pótolja azt a csökkenést, amit a folyton növekvő — jelenleg mintegy évi $2\frac{1}{2}$ millió t — bauxittermelés és az azzal járó termelési veszteség okoz. Feladata még a munkálatoknak, hogy újrazivsgálja és felmérje a további kutatási lehetőségeket, és elkészítse a további kutató munkálatok távlati tervét az ország teljes bauxitkincsének megismerésére.

Az utolsó években a legnagyobb méretű fűrési tevékenység a nyírádi területen folyt, ahol a bauxit lencsés települése különösen sok fűrészt igényel ahhoz, hogy a megkutatottság mértéke elérje a kívánt szintet. A terület bauxitja kiváló minőségű, a karsztvízveszély nagy, a vízvédelem igen költséges, kívánatos tehát a termelés mennyiségének fokozása, hogy a művelési költségek fajlagos eloszlása kedvezőbb legyen. Egyidejűleg jelentős méretű fűrési munkálatok történtek a Bakony északi peremén Bakonyoszlop környékén, ahol a kutatás figyelemre érdemes bauxittelepeket mutatott ki. Az eddigi adatok szerint a területről várható érckészletek mennyisége számottevő.

1972-ben újabb bauxitkutatás kezdődött a nagygyházai barnakőszénmedence területén, a kőszéntelepek alatt előforduló bauxit megvizsgálására. A terület szénvagyónának gazdasági értéke és kitermelése érdemes voltának eldöntése ugyanis jelentős mértékben függ attól, hogy esetleg az ugyanott található bauxit is kitermelhetőnek bizonyul-e a széntermelés mellett. Így a termelési költségek kedvezőbbben oszlanának meg.

A munkát, amely a magyar alumíniumipar részéről a hazai bauxit megismerésére irányult és irányul jelenleg is, a népgazdaság és a földtan tudománya szempontjából jelentősnek és eredményesnek ítélni lehetjük meg. Hasonlóan kell megítélnünk azt a tudományos tevékenységet is, amelyet több hazai tudományos intézmény és számos szakember fejt ki a bauxit tanulmányozása érdekében. Figyelmük főképp a bauxit ásványos összetételére, vegyi és fizikai tulajdonságára és genetikai viszonyaira irányul, és munkájuk ezen a téren sok értékes megállapítást eredményezett.

A bauxit a Magyarhoni Földtani Társulat érdeklődésének és munkaprogramjának is állandó tárgya. A Társulat 1961-ben Veszprém székhellyel külön területi szakosztályt, a Középdunántúlit, szervezett, amely különösen a bauxit tanulmányozásával foglalkozik, és rendszeresen tart bauxittárgyú előadásokat. Időnként tanulmányi kirándulás keretében mutatják be hazai és külföldi szakembereknek bauxittelepeinket és a bauxitkutatás hazai szervezetét.

A magyarországi bauxitkutatás története

I. táblázat

Bauxitkutató munka területenként

Év	Dunántúli-középhegység				Észak-Magyarország	Dél-Magyarország	Egyéb munkaterület vagy esemény
	Bakony	Vértes	Gerecse	Egyéb			
1920	Halimbán bauxitot találnak, további kutatások	Gánton bauxitot találnak					
1921	Istiméren és Bakonyzentlászlon bauxitot észlelnek	Gánton további eredményes kutatás	Bicske—nagyegyházi kutatások kezdete				
1922							
1923							
1924							
1925	Eplényen és Alsóperén bauxitkutatások			Bauxitlelet Pilisszántó és Piliscsaba vidékéről			
1926							Gánton bauxitbánya nyílik
1927							
1928	Fenyőfőn, Alsóperén és Dudaron bauxitkutatások						
1929							
1930						Nagyharásban bauxitot találnak	
1931							
1932							
1933							
1934							
1935							
1936							
1937					Bauxitkutatások Nézsán		
1938							Nyíradon és Nagyharásban bauxitbánya nyílik
1939							
1940	Iszkaszentgyörgyön bauxitot találnak					További kutatások Nézsán	Sümegen Alsóperén bányanyitás
1941							Iszkaszentgyörgyön bányanyitás
1942							Szóc, Nagytárkánypuszta, Eplény, Nézsán bányanyitás
1943							Óbarok—Vázsonypusztán bányanyitás
1944							Csak a gánti, iszakai szöci és nyíradói bánya működik
1945							
1946							

1947						
1948						
1949						
1950	Erőteljes fúrási kutatás főleg Nyírád, Halimba, Alsópere, Iszka vidékén; továbbá földtani térképezés a Bakonyban	Erős fúrási kutatás Gánton és térképezés a Vértesben		Földtani térképezés a Buda-Pilis-hegben	Újabb kutatás Nézsán	MASZOBAL Bauxitkutató Expedíció megalkulása, országos, átfogó bauxitkészlet-számítás
1951						
1952			Földtani térképezés és fúrás Nagygyeháza		Újabb kutatás Nagyharányban	
1953						Bányanyitás Halimbán
1954	Halimbán és Nyírádon a kutatás folytatása			Földtani térképezés Aggteleken és a Bükkben		Bauxitkutató Vállalat megalkulása az Expedíció helyett
1955	Kutatás Bakonybél és Kislőd környékén					Fémipari Kutató Intézetben a bauxitkutatás-terti munka kezdete
1956						
1957	Vízföldtani kutatás kezdete Nyírád, Halimba és Iszka környékén					BKV-nál a vízföldtani kutatás szervezése
1958						
1959	Fenyőfő és Bakony-szentlászló környékén kutatások kezdődnek					
1960						Az aktív vízvédelem megtervezése a bauxitbányászatnál
1961	Újabb kutatás Iszka majd Nyírádon, Halimbán és Fenyőfőn					A MFT Középdunántúli Osztálya megalakítása
1962						Magy.-Szovi. Timföld. Alu. egyezmény megkötése. Kislődön bauxitbánya
1963						
1964						
1965			Újabb kutatás Nagygyeháza			Bauxitkutató Vállalat nagy építkezései
1966						MFT bauxitos vándorgyűlés
1967	Újabb kutatás Alsópere és Kislőd vidékén					
1968						
1969	Kutatás kezdődik Bakonyoszló vidékén					MÁFI jubileum és kirándulás, ICSOBA konferencia
1970						BKV 20 éves jubileum és MFT vándorgyűlés
1971						
1972			Újabb kutatás Nagygyeháza			

Ilyen rendezvény volt 1966-ban, majd 1970-ben a Bauxitkutató Vállalat húszéves jubileuma alkalmából a Magyarhoni Földtani Társulat vándorgyűlése. 1969-ben a Magyar Állami Földtani Intézet centenáriumi ünnepségének egyik tudományos programpontját a bauxit képezte, ami mutatja a súlyt, amit ez a kőzet jelent a hazai földtan területén. Ugyanebben az évben az ICSOBA felvette a bauxitot magyarországi tudományos konferenciájának tárgysorozatába, és tanulmányi kiránduláson ismertette a hazai bauxitkutatást és bányászatot.

Mondhatjuk tehát, hogy a magyar földtan évtizedeken át érdeklődésének és tevékenységének egyik fontos tárgyaként kezelte a bauxitot, és ennek hazai felfedezése óta nem szűnt meg gyarapítani ismereteit erre a mind tudományos, mind gyakorlati szempontból érdekes és jelentős kőzetre. A bauxitkutatás eredményeit is joggal számíthatjuk tehát azok közé az értékek közé, amelyeket a magyar földtan adott 125 éve az országnak.